

Pysykää vahvana vastustuksen keskellä

Luopumus Kirtlandissa: Tarvitaan kirkon johtajien uskollista seuraamista

Vuonna 1837 Kirtlandissa Ohiossa olevilla pyhillä oli jonkin verran taloudellisia ongelmia. Auttaakseen pyhiä tulemaan omavaraisemmiksi taloudellisissa asioissaan Joseph Smith ja muut kirkon johtajat perustivat rahalaitoksen, jonka he nimesivät Kirtland Safety Societyksi. Siihen aikaan vallinneen laajalle levinneen taloudellisen laman johdosta monet pankit kaikkialla Yhdysvalloissa tekivät konkurssin. Myös Kirtland Safety Society teki konkurssin syksyllä 1837. Pankin kaksisataa sijoittajaa menettivät lähes kaiken Joseph Smithin kärsiessä suurimman menetyksen. Vaikka Kirtland Safety Society ei ollut kirkon rahoittama, jotkut pyhistä pitivät sitä kirkon tai profeetan pankkina ja syyttivät Joseph Smithiä taloudellisista vaikeuksistaan. Jotkut alkoivat jopa kutsua häntä langenneeksi profeetaksi. Mutta pankin konkurssista huolimatta monet muut rahansa menettäneet säilyttivät uskonsa ja pysyivät uskollisina profeetalle.

Luopumuksen ja arvostelun henki alkoi levitä monien pyhien keskuuteen. Kesäkuuhun 1838 mennessä noin 200 tai 300 luopiota oli jättänyt kirkon. Joukkoon kuului neljä apostolia, Mormonin kirjan kolme silminnäkijää sekä ensimmäisen presidenttikunnan jäsen. Useimmat pyhät suhtautuivat tähän koetusten ajanjaksoon kuitenkin uskoen, aivan kuten Brigham Young. Herra vahvisti heitä, ja he pysyivät uskollisina todistukselle. Monet niistä, jotka jättivät kirkon tänä luopumuksen aikana, palasivat myöhemmin takaisin ja pyysivät päästä takaisin Herran kirkon yhteyteen. Heidän joukossaan olivat Oliver Cowdery, Martin Harris, Luke Johnson ja Frederick G. Williams.

Näinä Kirtlandin vaikeina aikoina muutamat luopiot halusivat tappa Joseph Smithin. Hengen varoittamina hän ja Sidney Rigdon lähtivät kaupungista yöllä 12. tammikuuta 1838. Heidän vihollisensa jahtasivat heitä päivien ajan, mutta Herra varjeli heitä. He saapuivat perheineen Far Westiin Missouriin 14. maaliskuuta 1838.

Keskustelkaa ryhmässänne seuraavista kysymyksistä:

- Mitä periaatteita voimme oppia näiden tapahtumien perusteella siitä, kuinka meidän tulee suhtautua vastustukseen omassa elämässämme? Mitä voimme oppia näiden tapahtumien perusteella siitä, kuinka meidän tulee suhtautua vastustukseen kirkkoa kohtaan?
- Mitä me voimme tehdä pysyäksemme uskollisina kirkon johtajille silloinkin, kun saatamme kuulla muiden ihmisten arvostelevan heitä?
- Millä tavoin teitä on siunattu, kun olette seuranneet profeettaa?

Riitoja Pohjois-Missourissa: Opitaan kestämään vastustusta hyvin

Vuosina 1837 ja 1838 jotkut tyytymättömät ja kirkosta erotetut jäsenet, jotka asuivat pyhien joukossa Far Westissä, alkoivat nostaa kanteita kirkkoa ja sen johtajia vastaan ja ahdistella kirkkoa. Kesäkuussa 1838 Sidney Rigdon piti kiihkeän puheen, joka tultiin tuntemaan suolasaarnana. Hän lainasi kohtaa Matt. 5:13 ja sanoi, että jos suola menettää makunsa, se ei kelpaa mihinkään ja se pitäisi heittää pois. Hän antoi ymmärtää, että ne, jotka olivat lähteneet kirkosta, pitäisi ajaa pois pyhien joukosta. Kaksi viikkoa myöhemmin, 4. heinäkuuta, Sidney Rigdon piti puheen, jossa hän lupasi, että pyhät puolustaisivat itseään, vaikka päädyttäisiin ”tuhoamissotaan”. Vaikka kumpikin näistä puheista näytti olevan vastoin Herran ohjetta ”anokaa rauhaa” (OL 105:38), ne julkaistiin, ja ne aiheuttivat suurta levottomuutta kirkkoon kuulumattomien keskuudessa.

Siihen aikaan käännyttäminen nimeltä Sampson Avard vannotti salaisia valoja niillä, jotka liittyivät hänen danilaisiksi kutsuttuun rosvojoukkoonsa. Avard käski heitä ryöstämään ja rosvoamaan missourilaisilta sanoen, että se auttaisi rakentamaan Jumalan valtakuntaa. Avard vakuutti seuraajilleen, että hän sai käskynsä ensimmäiseltä presidenttikunnalta. Myöhemmin totuus tuli julki ja Avard erotettiin kirkosta. Avardin toimet aiheuttivat huomattavaa vahinkoa kirkon julkisuuskuvalle ja johtivat osaltaan siihen, että profeetta joutui Libertyn vankilaan.

Lokakuussa 1838 joidenkin kirkon jäsenten ja Missourin kansalliskaartilaiden välinen taistelu johti siihen, että kumpikin osapuoli kärsi miestappioita. Liioiteltuja raportteja taistelusta kiiri Missourin osavaltion kuvernöörin Lilburn W. Boggsin korviin. Hän antoi sen vuoksi määräyksen, joka tultiin tuntemaan hävityskäskynä: ”Mormoneja on kohdeltava vihollisina ja heidät täytyy hävittää tai karkottaa osavaltiosta yleisen edun vuoksi” (*History of the Church*, osa 3, s. 175). Pian kansalliskaartilaiset, joita oli viisinkertainen määrä pyhien joukkoihin nähden, piirittivät Far Westin kaupunkia. Joseph Smith ja muita kirkon johtajia vietiin Libertyn vankilaan, jossa he joutuivat olemaan koko talven. Muiden pyhien oli pakko lähteä osavaltiosta.

Keskustelkaa ryhmässänne seuraavista kysymyksistä:

- Mitä sellaisia periaatteita voimme oppia näiden tapahtumien perusteella, jotka auttavat meitä kestämään paremmin vastustusta?
- Miksi jokaisen meistä on tärkeää seurata Vapahtajan esimerkkiä kriisin tai vastustuksen aikana? Mitä Pohjois-Missourissa tapahtui, koska jotkut pyhistä eivät toimineet niin?
- Milloin olette huomanneet, että jonkun henkilön sanat tai teot saivat toisen ihmisen ajattelemaan myönteisesti kirkosta?

